

Evangelizáció

1 Teológiai megfontolások

1. „Menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.” (Mt 28, 19-20)
2. „Aztán így szólt hozzájuk: Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem hisz, elkárhozik.” (Mk 16, 15-16)
3. A Jézusi küldetés mintegy belehasít a végtelenbe, örök célt és feladatot adva ezzel az utókornak. Az Egyház feladata, küldetése az evangelizáció, melyet Jézus egyértelműen fogalmaz, és nem hagy kibúvót. A második világháború óta minden pápa erre buzdít, mert látható az úr, ami a saját berkeibe visszahúzódó európai népegyház mögött keletkezik. Szükséges egy új nyitás a külvilág, a templomok kapuin kívüli világ felé.

2 Evangelizáció és hitoktatás

4. Az evangelizációnak mintegy megelőznie kellene a hitoktatást, megalapozva a hit ébredését és az érdeklődést a hitismeretek felé. A hitoktatás és az evangelizáció közösen, szinte hullámozva kísérelje végig a fiatalokat a kereszténységgel való első találkozásuktól a felnőtté válásig. Egyik sem lehet túlsúlyban, nehogy abba a hibába essünk, hogy a hullát etetjük, vagy pofozgatva ébresztjük a ránk figyelő gyermeket.
5. A szülők irányába is jó a nyitott hitoktatás. Nyitott a közösségre, nyitott a hittanórákon kívüli alkalmakra. Amikor a gyermekek kedvéért jönnek a szülők szentmisére, lehetőség nyílik megszólítani őket, meghívhatjuk programokra, melyek nem igényelnek hitbeli ismereteket. (majális, sportnap, kirándulás, stb.)

3 Az evangelizáció útjai

3-1 Evangelizálni a megkeresztelteket – Új evangelizáció

6. Szükséges az új evangelizáció, egy olyan, mely új módszereiben és kifejezőmódjában. Azon a nyelven beszélni a megkereszteltekhöz és a vasárnapi keresztényekhez, melyet megértenek. A megszokott helyett az érthető kommunikáció adja a főszerepet. Könnyebben megértik és érdeklődnek az evangélium iránt, ha kapcsolni tudják eseményekhez, érzésekhez, példákhoz.
7. Kérügmátikus, rövid és könnyen emészthető nyelvezettel érdeklődést vonunk magunkra, a mondandónkra. Ezáltal találkozhatnak úgy a keresztény tanítással, hogy élővé válik előttük.

3-2 Evangelizálni az eltévelyedetteket – Újra evangelizáció

8. Vitathatatlan, hogy sokan vannak, akik azért nem hisznek, mert általunk, vagy elődjeink által egy hamis kereszténységet, egy hamis Krisztus-képet ismertek meg. Félreismerték a viselkedésünk, a kétértelmű-, esetleg bizonytalan beszédünk, vagy a nálunk határozottabb pletykák miatt.
9. Sokan vannak, akik a merev szabálykövetésünk miatt kiábrándultak az egyházból, ezzel kiábrándultak a hitükből is.
10. Mindezek mellett, szinte mindenhol láthatunk olyanokat, akiket megbélyegeztünk, mert elváltak és újra házasodtak, mert megköztözöttségeik miatt bűnben élnek, és a mai világ egyre nyilvánosabb jelenségeként a homoszexuálisok és transzszexuálisok.

11. Irgalommal tekintve rájuk, nekünk kell elsőként megalázkodni. Szükséges, hogy mi kérjünk bocsánatot azért, mert megbélyegeztük őket, ahelyett, hogy meghallgattuk volna, kiközösítettük, ahelyett, hogy befogadtuk volna. A betegeknek kell az orvos, a bűnösöknek kell a szeretet és az irgalom. Rajtunk múlik, hogy miként tekintünk rájuk, hogy a bűnöst, vagy az eltévelyedett keresőt vesszük észre bennük.

3-3 Evangelizálni a rászorulókat – felkaroló evangelizáció

12. Az elesett ember sokkal nyitottabb a szeretetre, az evangéliumra, másokra, akik emberszámba veszik őket. Amikor Jézust János tanítványai kérdezik, hogy ki ő, ezt feleli: „*Vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak feltámadnak, a szegényeknek pedig hirdetik az evangéliumot.*” (Mt 11, 5)
13. A megtört ostyában és a megtört emberben ugyanaz a Krisztus van. Hivatásunk, hogy felfedezzük a szegényekben Krisztust. Felfedezzük az éhezőben, a szomjazóban... „Mert éhes voltam, és adtatok ennem.” (Mt 25, 35a) Ha felfedezzük, a szolgálatukba kell állnunk, hogy meghallgassuk, megértsük és befogadjuk őket közösségeinkbe.
14. A legtöbb szegény különösen nyitott a hitre; szüksége van Istenre, és nem mulaszthatjuk el, hogy felkínáljuk neki Isten barátságát, áldását, szavát, a szentségeket és a hitbeli növekedés és érlelődés útját. (v.ö.: Evangelii Gaudium 200.)
15. Szent Máté arra int minket, hogy arra vagyunk hivatottak, hogy törődjünk a Föld törekeny lényeivel. (v.ö.: Mt 25, 40) Ez a feladat az Egyháznak sajátossága és küldetése.

3-4 Evangelizálni a hittől távol lévőket – pre evangelizáció

16. Különösen fontos a küldetésben, hogy azokhoz szóljunk, akik semmilyen kapcsolatban sincsenek a kereszténységgel. Sem gyermekkorukban, sem felnőttként nem ismerték meg, nem érdeklődtek a keresztény tanítás iránt. A népszámlálásokat tekintve kevesen vannak, de a valóság mást mutat.
17. Az ilyen testvérek megszólítása az evangelizáció legbonyolultabb és legnagyobb kihívást jelentő ága. Azért jelent komoly fejtörést, mert ez a populáció már a televízióból hallott a kereszténység összes negatívumáról, a kereszténységgel kapcsolatos összes sztereotípiáról, rágalmáról. Esetleg ismer magát kereszténynek mondó, de egész másképp viselkedő egyént. A mai embernek különösen fontos a hitelesség, ha olyan dologra szeretnénk meghívni, mely gyökeres változtatásokat vár az életétől.

4 Evangelizáció közösségben

18. A mai embert tekintve, az evangelizáció meddő, vagy rövid ideig ható élmény, ha nem kapcsoljuk be közösségbe, nem segítjük őket a hitükben. Erre nagyon jó lehetőség, ha a plébániákhoz közösségek tartoznak, akik nyitottak befogadni új testvéreket. Olyan közösségek, ahol megoszthatják tapasztalataikat, kérdéseket tehetnek föl olyanoknak, akik hasonló nehézségekkel megküzdöttek már a hitükkel kapcsolatban.
19. A közösségben végzett szolgálat sajátta teszi a közösséget, az egyházközséget, az egyházat. Amiért tesz, az fontossá válik az életében. Emiatt érdemes közösségbe terelni azokat, akik hasonló szolgálatokat végeznek a plébánia életében (díszítők, takarítók, kórus, stb.). Ha mindezt közösségben, együtt végzik, egymás támaszai lehetnek más kérdésekben is.
20. Ezek a közösségek alkalmassá válnak arra is, hogy esetleg a szolgálatukhoz kötődően másokat is meghívjanak, aktívan evangelizáljanak.
21. Jó lehetőség a felnőtt katekézis, a bibliaóra, hogy közösségként fejlődjenek, feltehessék kérdéseiket, megoszthassák nehézségeiket, fájdalmaikat hitünkkel kapcsolatban.

5 Evangelizáció személyesen

22. Az evangelizáció leghatékonyabb módja a személyes megszólítás. Ez a forma a legjobb reklám is, mert kihívás elé állítható az evangelizált, ha olyan fázisba kerül az evangelizációs folyamat, akár döntésre is irányíthatjuk. Nem utolsó sorban pedig gyorsan párbeszéddé alakítható, ahol megismerhetjük, hogy vannak-e akadályok az életében (korábbi negatív tapasztalat, téves ismeretek), melyeket orvosolni érdemes.

5-1 Oikos evangelizáció

23. Az Oikos evangelizáció lényege, hogy mindenki a saját ismerősei, barátai, rokonai között evangelizál. Nem szükséges hozzá rendezvény, utazás, felkészülés.
24. Ebben az evangelizációs formában az is segítségünkre van, hogy nem igényel minden esetben külön erre szánt időt, mivel a hétköznapi életünk, életterünk az evangelizáció helye is.
25. Ennél az evangelizációs formánál különösen is fontos a hitelesség, a keresztyén tanítás minél egyértelműbb megélése, oly módon, hogy mégse váljunk merevvé, a világtól elrugaszkodottá.

6 Evangelizáció az első egyházképpel – szeretettel vagytok egymás iránt

26. Az egyházképet különösen formálja az a találkozás, ahol az első személyes benyomást kelthetjük. Ilyen a plébániahivatal, a bevezető szentségek, a prédikációk, a templomból kilépők viselkedése, a papok, diakónusok, és munkatársaik nyitottsága, a médiamegjelenés és a külső helyszínen szervezett rendezvényeink.
27. Jézus arra kérte tanítványait, hogy szeressék egymást úgy, hogy erről felismerhetők legyenek. (v.ö.: Jn 13, 35) Nem elég, ha egy rendezvény jól szervezett, hogy egy plébániahivatalban minden élére állítva várja a vendégeket. Szükséges, hogy a lehető legnagyobb egységben és szeretetben végezzük a szolgálatunkat (papok és világiak egyaránt).

6-1 Plébániahivatal

28. Szükséges megemlíteni a hivatali időben való megjelenést. Ebbe mind az öltözet (nem túl kirívó, de mégis a lehetőségekhez mérten elegáns), mind a hivatal rendezettsége, mind a pontos időtartás lényeges. Aki belép a hivatalba, érezze, hogy fontos, és megoldást keresnek számára kérdéseiben.
29. Maradandó emlék, ha egy plébániára lépve csak mellékesen foglalkozunk a vendég ügyével, mert közben hivatalos levelet fogalmazunk, olvasunk, vagy telefonokat bonyolítunk, vagy az órát nézegetjük. Tiszteljük meg azt, aki velünk szemben ül, megkülönböztetett figyelemmel!

6-2 Bevezető szentségek

30. A keresztelő a legalkalmasabb lehetőség azokhoz szólni, akik máskor nem, vagy csak ritkán jönnek templomba. Tegyük mindenki számára ünneppé ezeket az alkalmakat! Nem a szolgáltatás-jelleg célszerű, de úgy menjenek haza az érintettek, hogy visznek valamit, amit máshol nem kapnak.
31. A bérnálásra való felkészítésnél jó, ha közösségbe próbáljuk terelni a fiatalokat, akkor is, ha tudjuk, hogy a bérnálás után máshol folytatják tanulmányaikat, életüket. A közösség-élmény megmarad, és máshol, később erre támaszkodva kereshet támaszt.

6-3 Prédikáció

32. Minden prédikáció egy-egy konkrét lehetőség az evangelizációra. Lehetőség, hogy pásztorként beszélhessünk a nyájunkhoz. Olyan táplálékot adva nekik, amire szükségük van. Ismerve nehézségeiket, fájdalmaikat, kérdéseiket.
33. Nem elég jót mondani, a jót jól kell átadni. Úgy megfogalmazva, hogy megértse mindenki, akihez szólunk. Ez sok éves tapasztalat után is legtöbb esetben utánajárást, felkészülést igényel.
34. A konzerv-prédikáció (előre megírt, könyvekből, vagy internetről másolt) is lehet jó, de ha nem tűzünk bele személyes tapasztalatot, tanúságtételt, könnyen hiteltelenné válik.
35. Ahol van, a hétköznapi szentmiséken is célszerű legalább egy-egy rövid gondolatot mondani, amit magukkal vihetnek a mindennapi munkába, mindennapi életbe.
36. Érthetőbbé tehetjük a prédikációt példákkal, vagy akár kézzel fogható bemutató eszközökkel, tanítási fogásokkal.

6-4 Templomból kilépők viselkedése

37. Szükséges, hogy tudatosítsuk elsősorban magunkban, de másokban is, hogy sokan abból alakítják egyházképüket, ahogy a templomból kilépők viselkednek.
38. Nincs mindig lehetőségünk befolyásolni, de a saját házunk táján körülnézhetünk. Lehetőségeinkhez mérten meg kell válogatnunk a szolgálatot tevőket, illetve képezni, terelni őket a hitelesség útján.

6-5 Papok, diakónusok és munkatársak nyitottsága

39. Nem elég a plébániahivatalban és a sekrestyében mások szolgálata. Egyszer azt hallottam, hogy „ez nem egy munkahely, ez egy életforma”. Készségesnek kell lennünk a boltban, a bankban, vagy egyszerűen az utcán megszólítva. Lehet, hogy segíteni azonnal nem tudunk, de meghallgatni legtöbbször igen. Akár ajánlhatunk más időpontot is. A lényeg a hozzáálláson, a készségen van.
40. Nem mindegy, hogy a sekrestyét bezárom-e a hívek előtt, vagy teret adok számukra a szentmisék után, hogy apró ügyes-bajos kérdéseikkel megkeressenek. Ha sietek másik településre szolgálni, jelezhetem, hogy mikor tudok – esetleg a hivatali időtől függetlenül segíteni.

6-6 Médiamegjelenés

41. Célszerű plébániai/egyházközségi újságot létrehozni, működtetni. Nem kell feltétlen nagy, színes, műanyagborítású folyóíratra gondolni. Elegendő, egy negyedévente megjelenő kétoldalas lapocska, amely tartalmazza a legfontosabb információkat, egy-egy beszámolót valamilyen egyházközségi eseményről, vagy beharangozót egy következő programhoz. Ez segíti a kommunikációt és a historia domus elkészítésében is segítségünkre lehet (természetesen nem kiváltva azt).
42. Figyelni kell a helyi média lehetőségeit, hogy megszólíthassuk azokat, akik más módon számunkra elérhetetlenek. Ápoljuk a kapcsolatot azzal, aki a vallási jellegű cikkeket írja. Legyen szó egy komolyabb, hosszabb cikkről, vagy események, programok beszámolóiról, beharangozójáról.
43. Ha honlapot üzemeltetünk, fontos, hogy informálisan naprakész legyen. Nem kell feltétlen mindennek szerepelni, de ami olvasható (miserend, hivatali nyitvatartás, stb.), az ne vezessen félre.

6-7 Rendezvények, megjelenés

44. Bármilyen kívül hallható, látható rendezvénye van a plébániának, érdemes elérhetővé, az evangelizációra nyitottá alakítani. Erre alkalmas önkormányzati programokba (majálisok, falunapok, stb.) bekapcsolódni egy rövid bemutatkozóval, egy könyvespulttal, standdal, ami láthatóvá teszi az egyházi életet.

45. Egyházközségi programok szervezésével láthatóvá és vonzóvá válhatunk. Apróbb ünneplésekkel tudatosíthatjuk a hívekben, hogy fontosak számunkra. Adott hónapban születettek megáldása az egyik szentmisén, vagy liturgián, stb.
46. Ezeken a rendezvényeken, eseményeken, programokon is szem előtt kell tartani – mindamellet, hogy fontos a profi, szép megjelenés – hogy nem a szervezés minősége a keresztények legfőbb ismertetőjele, hanem, hogy szeretettel vannak egymás iránt. (v.ö.: Jn 13, 35)

7 Kilépni a falak mögül

47. Az Igében újra és újra megjelenik a kilépés dinamizmusa, melyet Isten ki akar váltani a hívőkből. Ahogy Jézus többször küldi övéit; „menjetek” mi is arra kapunk indítást, hogy lépünk ki a megszokott kényelmünkből és juttassuk el az evangéliumot minél több emberhez.
48. Ferenc pápa szavaival az Egyháznak el kell fogadnia a szó szabadságát, mely hatékony annyira, hogy gyakran felülmúlja előrelátásunkat és széttöri sémáinkat. Ez azt is jelenti, hogy a megszokott keretek közül bátran ki kell lépünk oda, ahol megszólíthatók, megismerhetők leszünk.

7-1 Kezdeményezés

49. A biztonságunkból kilépve, meg kell találnunk a formát, melyre lehetőségünk, tehetségünk van, hogy másokat megszólítva minél érthetőbben fogalmazzuk meg, jelenítsük meg az evangéliumot.
50. Ilyen forma lehet egy koncert, egy kultúrházi kerekasztal-beszélgetés, egy könyvbemutató, egy színdarab, egy pantomim, vagy bármilyen esemény, melyre meg tudjuk hívni azokat is, akik a templomba bármilyen okból nem jönnek el.
51. Remek formát ad erre egy Alpha kurzus, ahol elsőként egy vacsorára kapnak meghívót a későbbi résztvevők. Célszerű ezeket a vacsorákat olyan helyszínen szervezni, ami nem egyházi jellegű ingatlan (iskolában, kultúrházban, stb.).

7-2 Az evangelizáltak bevonása

52. Minél hamarabb érdemes az új megtérőket bevonni magába az evangelizációs folyamatba. A friss megtérő legtöbb esetben nagy lendülettel és hévvel mesél arról, ami történt vele. Olyan ez, mint egy ajándék, amit – miután megkapunk – mindenképp meg akarunk osztani azokkal, akiket kedvelünk. Ez a lendület olyan erővel bír, melyet kár veszni hagyni.
53. Egy új megtérő közel van ahhoz az állapothoz, amiben az épp evangelizált van. Sokkal hitelesebben és konkrétabban tud választ adni a felmerülő kérdésekre, merőben pontosabb diagnózist tud felállítani, ami elősegíti az evangelizációs folyamat kezdőpontjának meghatározását.
54. A nemrég evangelizált testvér lelkesen és hitelesen tud tanúságot tenni arról, hogy Isten ma is cselekszik, és az ő életében milyen változást hozott. Hogy milyen volt az élete előtte, mi történt mikor megtért, és milyen lett az élete azóta.
55. Mint a 25. pontban is olvasható, a szolgálatba (jelen esetben ez az evangelizáció) bevonva az új megtérőt, könnyebben és hamarabb sajátjának érzi a közösséget, az egyházközséget, az egyházat.

8 Pasztorális javaslatok

56. Az egész dokumentumon átível egy egyértelmű meghívás, hogy ahol lehetséges, indítsunk közösségeket, melyek lehetnek evangelizáló közösségek, imaközösségek, szolgáló közösségek, kórus, vagy gitáros közösségek. Ezek a közösségek élővé, aktívvá teszik a hitéletet, az érdeklődést a programok, rendezvények iránt. Javasolt közösségeket létrehozni, melyeket később bevonhatunk a plébánia egyéb tevékenységeibe is (szolgáló közösségek).

57. Lehetőségként ajánlott, ahol megszólítható 10-15 aktív testvér, a Plébániai Evangelizáló Sejtek Rendszere^{*2}, mely alapvetően kis közösségek összessége, akik hétről-hétre összejárnak imádkozni, hétközben pedig evangelizálnak. A sejtcsoportok az evangelizáció által növekednek, majd ha elérnek egy létszámot, a csoport megszűnik, és két új közösség jön létre. A biológiai sejtekhez hasonlóan „osztódnak”.
58. Szervezzünk bibliaórákat, ahol mélyebben megismerhetjük és megérthetjük a kinyilatkoztatást. Élővé és mindennaposá téve a hívek körében a szentírás forgatását, imádkozását és ismeretét.
59. Korunk nagy nehézsége, hogy a kommunizmus sokaknak elérhetlenné tette a gyermekkori hittant, így még ha rendszeresen is jár szentmisékre, a hitbeli ismeretei igényelnék a fejlesztést. Felnőtt katekézisek, és szükség esetén csoportos katekumenátus elindítása javasolt, melyek később közösséggé formálódva önállóan folytathatják a találkozásokat.
60. Célszerű a hitoktatók továbbképzésébe beilleszteni evangelizációs képzést, mely ötleteket, mintákat ad, hogy miként érdemes hitet ébreszteni, mielőtt tanítani kezdünk. Ezekbe a képzésekbe beilleszthetünk „ötletbörzét” arra vonatkozóan, hogy a gyermekeiket hittanórára hordó szülőket milyen eszközökkel tudjuk megszólítani és megtartani.
61. Az újra evangelizáció komoly elköteleződést jelent, alázatot és személyes beszélgetéseket igényel, de nem szükséges mélyebb hitbeli ismeret hozzá. Szinte bárki végezheti, aki képes empatikusan beszélni a hitéről. Az Egyházat nem megvédeni kell a panaszoktól, hanem bocsánatot kérni a ténylegesen elkövetett bűnökért. Legtöbb esetben már ez elegendő, hogy az eltévelyedett segítséget kérjen az egyházba való visszatéréshez. Azoknak, akik életvitelük, vagy állapotuk miatt bűnben élnek (újra házasodottak, homoszexuálisok, stb.) és nem járulhatnak szentségekhez, felajánlhatjuk, hogy éljék meg állapotukat tisztán, esetleg, ha többen vannak helyben, akkor közösségben. Meglepő, hogy erre sokan nyitottak, csak nem gondoltak erre a lehetőségre.
62. A felkaroló evangelizáció magában hordozza a szegények, a rászoruló és a kitalált megszólítását. Sok esetben elegendő, ha enyhítünk a mindennapos problémájukon annyit, amennyire képesek vagyunk, és nyitottá válnak Isten szeretetéről beszélgetni. A leginkább rászoruló nem is mernek maguktól segítséget kérni, nekünk kell megtalálni őket.
63. A pre evangelizáció alapvetően egy érdeklődést, nyitottságot alakít ki a keresztyénységgel kapcsolatban, melyre lehet később építeni katekumenátust, katekézist, szükség esetén szentségek felvételét. Legismertebb formája az Alpha kurzus^{*1}, mely nagy sikereket ér el mind katolikus, mind protestáns körökben. Természetesen itt említeni lehet a különböző eseményeket (kerekasztal beszélgetés, pantomim, színdarab, könyvbemutató, esetleg koncert), melyeket szándékosan azzal a céllal szervezünk, hogy megszólítsuk azokat, akik maguktól nem érdeklődnének a keresztyénység iránt. A személyes megszólítás és vezetés ebben az esetben sem igényel hitismereti képzettséget – szükség esetén mondhatja az evangelizáló testvér, hogy nem tudja a kérdésre a választ, de utánanézi.
64. A közösség, mint evangelizációs forma, szinte mindegyik felsorolt evangelizációs út biztos talaja. Egy nyitott, befogadó közösség olyan táptalaj a keresőknek, melyet nehéz más módszerekkel helyettesíteni. Segítséget kaphat a közösségben, mert olyanokkal találkozhat és beszélhet, akik hasonló problémákkal küzdöttek meg. Szolgálatot vállalhat egy szolgáló közösség segítségével, mely fontossá teszi számára, hogy az egyházhoz tartozik. Célszerű olyan közösségeket létrehozni, melyekben képzetek és hitismeretekben kevésbé járatosak is biztos helyet találnak, hogy evangelizálhassanak. A nyitott (befogadó) közösség, mintegy előszobaként is működhet azok számára, akik bizonytalanság, vagy bátortalanság miatt nem mernek szentmisére jönni. Társaival közösen már bátran lépi át a templom küszöbét, könnyebben megtalálja a helyét.
65. A személyes megszólítás a reklám leghatékonyabb formája. Egy tanúságtétellel megerősített beszélgetés hozza a legnagyobb eredményeket bármilyen kérdésben. Nincs ez másképp a hitünkkel kapcsolatban sem. Ezt a beszélgetést megelőzheti, hogy szolgáljuk (kéretlenül is segítjük) testvérünket, mely nyitottá teszi a komolyabb beszélgetésre. Előnye, hogy nem szükséges rendezvényeket szervezni, és nem igényel külön időtöltést sem. Erre az evangelizációs formára jó, ha képzett testvérek vállalkoznak, segítség lehet a teljesség igénye nélkül az Oikos kurzus, a Szent

András Evangelizációs Iskola Pál, vagy István kurzusa, esetleg a Plébániai Evangelizáló Sejtek Rendszerének vezetőképzése.

66. Mindenképp ajánlatos olyan munkatársakat (irodavezető, sekrestyés, stb.) választani, akik előzőeken, udvariasok és elkötelezettek. Célszerű az egyházmegye valamely célirányos képzésére küldeni őket, vagy egyénileg időt fordítani a képzésükre.
67. Lehetőség szerint legalább adventben és nagyböjtben minden alkalommal, valamint vasárnapokon és ünnepeken minden szentmisén, vagy igeliturgián legyen prédikáció. Azokon a településeken, ahol hétköznapi is többen látogatják a szentmiséket, ajánlott a mindennapi homília. Igyekezzünk felkészülten, hétköznapi példákkal, tanúságtétellel, életre váltható ajánlásokkal érthetőbbé tenni a homíliát. Fogalmazzunk úgy, hogy az Örömhír valóban örömhír lehessen a hallgatóinknak. Beszéljünk az evangelizációs küldetésünkről, és ennek a hétköznapi megvalósítható formáiról! Arról, hogy a hívek miként kapcsolódhatnak be evangelizációs törekvéseinkbe.
68. Lehetőség szerint vegyük igénybe a modernebb kommunikációs csatornák lehetőségeit (honlapok, facebook, levelezőlisták, stb.), valamint igyekezzünk egyházközségi lapot készíteni, melyből tájékozódhatnak a hívek, és híret vihetik az eseményeknek.
69. Az evangelizációnak része, hogy az Egyház egységet alkotva, közösen igyekszik a céljait megvalósítani. Ehhez hozzá tartozik, hogy egymás programjait hirdetjük, elősegítjük a hívek tájékozódását, legalább a vasárnapi hirdetésben és a plakátok, szórólapok saját egyházközségünkben való terjesztésében.
70. Ahol lehetőség van rá, a közmédiával is ápoljuk a kapcsolatot, igyekezzünk hirdetéseinket eljuttatni, időnként cikkeket, interjúkat adni számukra hitünk igazságainak megismertetése céljából. Ugyanakkor legyünk körültekintőek, nehogy félreérthető formában jelenítsék meg a nevünkkel fémjelzett tartalmakat!
71. Szabadon látogatható rendezvényekkel (majális, búcsú, kerekasztal beszélgetés, pantomim, színdarab, könyvbemutató, esetleg koncert) lehetőséget adunk azok számára, akik érdeklődnek, de a liturgiákon nem érzik otthon magukat még. Ilyen rendezvényekre meghívhatók a hittanos gyermekek családjai, ismerkedve a keresztyékekkel, keresztyénséggel. Sokan itt tapasztalhatják meg, hogy a keresztyének nem egy világtól elrugaszkodott népcsoport, és sokan itt láthatják, hogy akikkel nap, mint nap találkoznak, valójában ők is keresztyének.
72. Az a tapasztalat, hogy „a hívek jönnek”, már nem él. A hívek fogynak, és nekünk kell meghívni őket. Nekünk kell meghívunk azokat, akik elkóboroltak, mint ahogy a pásztor elmegy és a kilencvenkilencet otthagya megkeresi az egy eltévedt bárányát. (v.ö.: Mt 18, 12) Ma ez az arány lassan visszajára fordul, és az egyet kell otthagynunk a kilencvenkilencért. Ki kell lépünk a templomokból és kitartóan hívni azokat, akik nem jönnek. Mint ahogy Isten kezdeményezett mindig az emberrel szemben, példát kell vennünk, és nekünk is lépni a kezdeményezés felé.
73. Az evangelizáltakat lehetőség szerint vonjuk be a szolgálatba. Nagy segítségünkre lehetnek az evangelizációban, vagy mindenkit a saját képessége szerint, kisebb feladatokkal elláthatjuk, esetleg ezekre képezhetjük. Ha ez a folyamat elindul, eljuthatunk oda, hogy később ő képzi az utódját. Az első lelkesedés tengernyi energiát ad számukra, így – figyelve, hogy ne terheljük túl őket – sok szolgálatot vállalhatnak. Biztosítsunk emellett lelki fejlődésre is lehetőséget számukra, nehogy a kiegészítés felé haladjanak!